

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.171/2022/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Lampé Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: dr. Lampé Zoltán) által képviselt Felperes (cím) felperesnek – a dr. Nagy Judit ügyvéd (cím) által képviselt Alperes1 (cím) I. rendű és Alperes2 (cím) II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 7.P.20.429/2021/18. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg egyetemlegesen az I. és a II. rendű alperes részére az általános forgalmi adót is tartalmazó 50 800 (ötvenezer-nyolcszáz) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 180 000 (száznolcvanezer) forint kereseti illeték és 240 000 (kétszáznegyvenezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes bérlőként az I. rendű alperessel mint bérbeadóval, valamint a II. rendű alperessel mint tulajdonossal bérleti szerződést kötött 2010. január 4-én, melynek tárgyát a városi ...-on üzemeltetett büfé képezte. A büfé tisztántartásával kapcsolatban a peres felek között vita alakult ki, melynek során 2016. július 25-én a II. rendű alperes polgármestere, majd ezt követően 2016. július 26-án az élelmiszer-felügyeleti hatóság szemlét végzett, amely utóbbi eredményeképpen a hatóság a higiéniai hiányosság, illetve a büfé tárgyi felszereltségének meg nem felelése miatt a vendéglátóegység tevékenységének felfüggesztéséről rendelkezett. Ezt követően 2016. augusztus 4-én a büfé tisztántartásának elmulasztására hivatkozva a bérleti szerződést az I. rendű alperes 2016. augusztus 15-ére felmondta.

[2] A felperes a felmondást nem fogadta el, 2016. szeptember 9-én a büfénél megjelent, ahol a II. rendű alperes polgármestere a vendéglátóipari egység ajtajának üvegezett részét betörte, és így ahhoz hozzáférve a felperes kulcsomóját elvette.

[3] A felperes ezután a felmondás érvénytelenségének megállapítása és a bérlemény birtokba adása, a rendeltetésszerű állapot helyreállítása iránt az alperesekkel szemben keresetet terjesztett elő a Debreceni Járásbíróságon. A bíróság 8.G.40.234/2016/12. számú ítéletével megállapította, hogy a bérleti szerződés felmondása érvénytelen, és kötelezte az I. rendű alperest a helyiség rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban 15 napon belül a felperes birtokába adására. Az ítélet indokolása szerint a felmondásra a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (továbbiakban: Lakás tv.) 24. § (5) bekezdésében foglalt határidők megsértésével került sor. A Debreceni Törvényszék 2.Gf.41.035/2017/4. számú ítéletével az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyta.

[4] A jogerős ítéletben foglaltaknak az I. rendű alperes nem tett eleget – ezzel szemben 2016. november 8-án az alperesek a bérleményt kiürítették –, ezért a felperes az ítélet végrehajtását kezdeményezte. Az alperesek 2017. december 14. napján kelt levelükkel a közüzemi

díjtartozás előzetes felszólítás után való meg nem fizetésére hivatkozással a felperessel kötött bérleti szerződést 2018. január 31. napjára ismét felmondták. Az I. rendű alperes ennek alapján a végrehajtás megszüntetése iránt keresetet terjesztett elő, mely folytán indult perben a Debreceni Járásbíróság 8.P.22.768/2018/15. számú ítéletével a keresetet elutasította. Indokolása szerint a felmondást megelőző felszólításban írt közüzemi díjtartozás nem állt fent, ezért a felmondás érvénytelen volt.

[5] A felperes a keresetében kérte annak a megállapítását, hogy az alperesek a büfé üzemeltetését érintő, a tényállásban részletezett több mozzanatból álló részcsелеkmények sorozatával, különös tekintettel a polgármester őt megszegőítő és megfélemlítő eljárására, megsértették az egészséghez fűződő személyiségi jogát és kérte az alperesek egyetemleges kötelezését 3 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére.

[6] Az alperesek a személyiségi jogsértés hiányára hivatkozva a kereset elutasítását kérték.

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alpereseknek mint együttes jogosultaknak 76 200 forint perköltséget. Az ítélet indokolása a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdéseinek és 243. § a) pontjának a felhívásával úgy ítélte meg, hogy a felperes a személyiségi joga alperesek általi megsértésére alappal nem hivatkozhat. Hangsúlyozta, hogy a felperes egyrészt a büfé elvesztését, másrészt a polgármester fellépését tartotta személyiségét bántónak. A büfé elvesztéséhez tartozó kérdés a bérleti jogviszony felmondása, a jogerős bírósági ítélet önkéntes teljesítésének elmaradása. A felmondás önmagában nem tekinthető a személyiségi jogot sértő magatartásnak akkor sem, ha annak érvénytelenségét a bíróság jogerős ítélete kimondta. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy a bérlet felmondásához vezetett – a Debreceni Járásbíróságon 8.G.40.234/2016/8. szám alatt csatolt fényképfelvételek, valamint az étel-miszerlánc-felügyeleti hatóság ellenőrzésének eredményeként született határozat által bizonyítottan – az, hogy a büfé higiéniájával kapcsolatosan a felperes részéről mulasztás állt fenn. Felhívta, hogy a Debreceni Járásbíróság ítéletének indokolása szerint a felmondás érvénytelenségének oka kizárólag az volt, hogy a bérbeadó nem tartotta be a Lakás tv. 24. § (5) bekezdésében foglaltakat, a felmondás alapjául szolgáló felperesi magatartást azonban a bíróság nem vizsgálta. Nem azt állapította tehát meg, hogy a bérbeadó által hivatkozott okok nem álltak fenn vagy azokra felmondás nem volt alapozható, pusztán a felmondás eljárási szabályaira alapította határozatát. Ebből következően, bár a felmondás formálisan jogszerűtlen volt, a perben vizsgálandó személyiségi jogi nézőpontból ennek nem volt jelentősége.

[8] Tény, hogy a jogerős bírósági ítéletet az I. rendű alperes önként nem hajtotta végre, ezért a felperesnek végrehajtási eljárást kellett indítania, ennek azonban azért nem volt jelentősége, mert a tevékenység folytatását az étel-miszerlánc-felügyelet felfüggesztette, az újbóli üzemelés megkezdését írásban kellett volna kezdeményezni, amelyre a perben nem merült fel adat. Ezzel kapcsolatban felhívta, hogy a felperes maga nyilatkozott úgy, hogy a működési engedély ismételt kiadásához szükséges feltételeket nem tudta teljesíteni, továbbá, hogy a kulcsokat visszakapta, azaz a szükséges intézkedések mellett elvileg volt lehetőség a büfé esetleges további üzemeltetésére.

[9] Összegezve mindezeket, az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a büfé elvesztéséhez éppen a felperes saját magatartása vezetett. Az, hogy az alperesek a jogviszonyt felmondták, a helyiséget birtokba vették, a felmondásról szóló jogerős ítélet ellenére azt nem adták ismét birtokba, bár a felperesben szubjektíve jelentős sértettséget okozott, külső objektív mércével mérve nem érte el azt a szintet, ami a jogvédelmet indokoltá tenné.

[10] A felperes a személyiségi jogát sértő másik okként a polgármester viselkedését jelölte meg. A II. rendű alperes védekezése tekintetében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a közhatalmat gyakorló szervek jellegüknél fogva a vele szolgálati, alkalmazotti jogviszonyban

álló természetes személyek útján fejthetik ki tevékenységüket, ezért a természetes személyek magatartása a jogi személynek tudható be. A polgármester a büfé helyiség felmondásával kapcsolatban az önkormányzat nevében járt el és nem magánszemélyként, mindebből következően a per tárgyává tett cselekmények a II. rendű alperesnek tudhatók be. Ezzel kapcsolatban a polgármester magatartásait nem találta személyiségi jogot sértőnek. A felperes állítása szerint 2016. július 25-én a strandon a polgármester végig üvöltött, őrzöngött, kiabált, ezzel megszegyenítette a fürdőzők előtt. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján azonban az elsőfokú bíróság úgy találta, hogy nem állapítható meg, hogy magatartása olyan durván bántó vagy sértő lett volna, amely személyiségi jogi szempontból védelmet igényel. A felperes sértőnek találta, hogy a polgármester a büfé kulcsait úgy vette magához, hogy annak megszerzése érdekében egy szerszámmal beütötte az ajtó üvegezett részét, miközben a felperes a büfénél tartózkodott. Mindez tényszerűen megvalósult és ez kelthetett ugyan félelmet a felperesben, az egyéb peradatokkal együtt értékelve azonban ez sem vezetett a személyiségi jogi védelemhez. Egyrészt a hivatkozott magatartás nem kifejezetten és közvetlenül a felperessel szemben nyilvánult meg, másrészt a felperes megsértett személyiségi jogaként az egészséghez való jogot jelölte meg, ennek alátámasztásául pedig a pszichiátriai kezelésére vonatkozó ambuláns lapokat csatolt, amelyek tanúsága szerint munkahelyi problémáira és a járásbírósi perre hivatkozott, a polgármester cselekményeit meg sem említette.

[11] Mindezen túl a felperes arra is hivatkozott, hogy megviselte, amikor az ingóságait kipakolták a büféből. Önmagában azonban a helyiség kiürítésének a ténye az elsőfokú bíróság szerint személyiségi jogvédelmet nem alapozott meg, ez szintén a felperes szubjektív sértettségének körébe tartozott.

[12] Mindezek alapján tehát az elsőfokú bíróság a felperes által részecselekmények sorozataként megnevezett mozzanatokot sem egyenként, sem összességükben nem értékelte olyanoknak, mint amelyek személyiségi jogsértés megvalósítására alkalmasak lettek volna, ezért a jogsértés megállapítása iránti keresetet elutasította, személyiségi jogsértés hiányában pedig elutasította a sérelemdíj megfizetése iránti keresetet is. A felperes által indítványozott orvosszakértői bizonyítást, mint szükségtelent, mellőzte. A pereszes felperest kötelezte az alperesek jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére.

[13] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és az alperesek egyetemleges kötelezését 3 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére, másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését. A megváltoztatásra irányuló fellebbezés körében előadta, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a személyiségi joga alperesek általi megsértésére alappal nem hivatkozhat. Ezzel szemben az alperesek magatartásai: úgymint törvénytelen bérleti szerződés felmondása, bérlemény tőle történő önkényes átvétele, jogerős ítélet alapján bérlemény birtokába adásának megtagadása, a bérlemény kizárólag végrehajtói intézkedés alapján történő birtokba adása a végrehajtó második eljárása során, amikor már rendőri közreműködés volt szükséges, megalapozatlan perindítás ellene díjtartozás, költségek igénylése miatt – arra utalnak, hogy az alperesek a jogszabályi előírások és a bírósági ítéletek semmibevétele mellett jártak el jogtalanul vele szemben több mint öt éven keresztül.

[14] Felhívta, hogy az elsőfokú bíróság a terhére értékelt olyan körülményeket, amelyeket nem vehetett volna figyelembe, így a bérlemény nem megfelelő tisztántartását, amellyel kapcsolatban részletes bizonyítás felvételére a felmondás érvénytelenségének megállapítása iránti perben kerülhetett volna sor, amennyiben jogszerű határidővel történik a felmondás. Mivel azonban a felmondásban a határidőket nem tartották meg, a bíróság további bizonyítás felvételét nem találta indokoltnak.

[15] Kiemelte, hogy a II. rendű alperes részéről vele szemben a személyiségi jogait sértő módon jártak el, amikor lepecsételték a büfét, elzárták az áramot, majd a helyiségbe a polgármester az üvegajtó betörésével jutott, elvitte a kulcscsomójáról az engedélye nélkül a büfé kulcsát, amikor személyes dolgait kipakolták az udvarra, a bútorait engedély nélkül használták, bevonatták a működési engedélyét, alaptalanul vádolták tartozással, aránytalan áramemelést eszközöltek, a büfé újranyitását meggátolták és visszautasították a működési engedély iránti kérelmét. Mindezek a cselekmények személyiségi jogait súlyosan sértették és korlátozták.

[16] A hatályon kívül helyezés indokaként előadta, hogy az ügyben igazságügyi szakértő kirendelése lett volna indokolt, amelyet az elsőfokú bíróság elmulasztott. Amennyiben a bizonyítást a másodfokú eljárásban nem lehet megismételni, úgy az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

[17] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok és a felek nyilatkozatai alapján helyesen állapította meg, a megjelölt jogszabályi rendelkezésekből helyes jogi következtetésekre jutott. Rámutatott, hogy a határozatlan időre kötött bérleti szerződés a bérbeadó által egyoldalúan megszüntethető volt. Pusztán az a körülmény, hogy az I. rendű alperes az őt megillető felmondási jogot nem a jogszabályban előírt eljárásrendben, a jogszabály által előírt határidő betartása mellett gyakorolta, okszerűen az általános élettapasztalat szerint nem okozhatott a felperesnek egészségkárosodást. Ha a felperest valóban az általa előadottak szerinti mértékben megviselte a bérleti jogviszonyának megszüntetése, ennek indoka az a tévedése lehetett, mely szerint a bérbeadó soha nem szüntetheti meg egyoldalúan a bérleti jogviszonyt. Mindezen túl a felperes bérleti jogviszonyának megszüntetése az élelmiszerlánc-felügyeleti hatóság határozata által is indokoltan szükséges lépés volt. Kiemelte, hogy a II. rendű alperes polgármesterének személyiségi jogsértő magatartását a felperes másként jelölte meg az elsőfokú eljárásban és másként a másodfokú eljárásban. A két indokcsoport között még részben sincs átfedés, így a fellebbezésben előadottak új tényállításként értelmezhetők, amely a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütközik, mivel nem az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutottak a felperes tudomására vagy következtek be. Összességében az elsőfokú bíróság okszerű és helytálló következtetésre jutott annak megállapításával, hogy az alperesek magatartása nem sértette meg a felperes egészséghez való személyiségi jogát.

[18] Az ítéltábla fellebbezés hiányában a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése értelmében nem érintette az egészséghez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítása iránti keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezést, a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben teljes körűen feltárta, és azt a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helytállóan állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helytállóan alkalmazta, az ebből levezetett érdemi döntése is helyes, amelynek jogi érveit az ítéltábla döntő részében osztotta, azokat csupán a fellebbezésben előadottakra tekintettel tartja szükségesnek kiegészíteni és kisebb részben pontosítani.

[20] Az elsőfokú bíróság által is helytállóan hivatkozottak szerint a sérelemdíj alapja a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése, amely értelmében akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.

[21] A sérelemdíj a személyiségi jog megsértésének általános pénzbeli szankciója. Alkalmazásának feltételei – a Ptk. 2:52. §-a (2) bekezdésének utaló szabálya figyelembevételével: 1./ a személyiségi jog megsértése, 2./ nem vagyoni sérelem bekövetkezése (azzal, hogy a Ptk. a bírói gyakorlat által kimunkált köztudomás-klauzula

jogsabályi szintre emeléséből következően megdönthető vélelem szól amellett, hogy a személyiségi jogi jogsértés nem vagyoni sérelmet okoz a sértettnek), 3./ okozati összefüggés a személyiségi jogsértés és a nem vagyoni sérelem között, valamint 4./ az alapul fekvő szerződésen kívüli vagy szerződésszegéssel okozott kár megtérítéséért való felelősségi alakzat kimentési okának hiánya. Bármely feltétel megvalósulásának elmaradása esetén a sérelemdíj megítélésének nincs helye.

[22] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával abban, hogy a felperes által állított, az egészséghez való személyiségi jog sérelmének megvalósulása nem bizonyított, tehát hiányzik a sérelemdíj megítélésének a személyiségi jog megsértésében jelentkező feltétele; ebből következően a további feltételek – így, hogy az állított jogsértés okozott-e a felperesnek legalább köztudomású nem vagyoni sérelmet, hogy volt-e okozati összefüggés a nem vagyoni sérelem és az állított jogsértő magatartás között, és hogy az alperesek részéről úgy jártak-e el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható – vizsgálata szükségtelen.

[23] A Ptk. 2:42. § (2) bekezdése értelmében az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A Ptk. 2:43. §-ának a) pontjában meghatározott – nevesített – személyiségi jog az élet, a testi épség és az egészség megsértése. A Ptk. generálklauzula rendelkezése általános jelleggel védi – a 8/1990. (IV. 23.) AB határozat által is kifejtettek szerint – az emberi méltóságból mint anyajogból eredő, csak egyes kiemelt jogok esetén törvényi szinten is nevesített, de a bírói gyakorlat által fejleszthető – személyiségi jogokat, és abszolút jellegű jogviszonyt teremt a jogalany testi, lelki, fizikai egységének sérthetlensége által konkretizált jogosult és vele szemben valamennyi más kötelezett között.

[24] Bár a törvény a példalózó felsorolás alapján maga sem kívánja szűkíteni a személyiségi jogvédelmet meghatározott nevesített személyiségi jogokra, a jogvédelem nem lehet parttalan, személyiségvédelmi igény érvényesítésére csak olyan jogsértés adhat alapot, ami a személy lényegét alkotó tulajdonságok miatt, az emberi létből és méltóságból levezethető jogosultságok sérelméből eredően történt. Más jogterületre – így különösen vagyoni jogviszonyokra – tartozó viták azonban önmagukban nem alapoznak meg személyiségi jogvédelmet még akkor sem, ha az érintett jogosultságainak megsértését jogerős bírósági ítélet megállapította; ahhoz az szükséges, hogy a jogsértésre kifejezetten az érintett személyiségének ismérvét alkotó tényezőkre tekintettel kerüljön sor. A szubjektív sértettség érzete – mivel az abszolút jellegű jogviszonyt nem alapoz meg – nem alkalmas a személyiségi jogi szankciók alkalmazhatóságára. (Ez az értelmezés következik a BH2018. 222, BDT2020. 4152 számon közzétett döntésekből, amelyek érveit az ítéltábla is osztotta.)

[25] Kétségtelen, hogy a peres felek érintettségével egy több éves múltra visszatekintő, de alapvetően vagyoni jogi természetű vita alakult ki. A felek különböző pozíciókban peres, illetve peren kívüli, vagyoni tárgyú, jogszabályi előírások által rendezett vitákban álltak egymással, amelyek nyilvánvalóan olyan konfliktusokat is generáltak, melyek a felperesre és az alperesek részéről eljár természetes személyekre is valamilyen mértékben negatív hatást gyakoroltak. Csakhogy a büfé bérleti jogviszonyával kapcsolatos jogviták az azokkal összefüggésben indult egyes peres és nemperes eljárások éppen a felek között kialakult viták rendezésének eszközei. Ezek azok az eszközök, amelyek az esetlegesen a peres felek jogviszonyában megbomlott rendet hivatottak helyreállítani. A büfé felperes részéről történt elvesztése és az ahhoz kapcsolódó különböző – az elsőfokú eljárásban is általános jelleggel hivatkozott és ebben a körben a másodfokú eljárásban is ehhez kapcsolódóan részletezett, ezáltal a Pp. 373. § (2) bekezdésébe nem ütközően előadott – alperesi magatartások, a szintén

kapcsolódó módon indult hatósági eljárások és az azokban elszenvedett felperesi érdeksérelem mind olyan körülmények, amelyek jogszerűtlenségük esetén a reparációt a vagyoni jogviszonyt rendező törvényi rendelkezések útján, az egyébként a felperes által meg is indított peres és nemperes eljárásokban kaphatnak. Ezek a körülmények azonban nem a felperes személyiségének ismérveit jelentő tényezők ellen irányultak, ezáltal nem teremthetnek a személyiségi jogsértés megállapítására és azon keresztül sérelemdíjban való marasztalásra kellő okot.

[26] A személyiségi jogvédelem feltételeinek a megállapíthatósága szempontjából nincs jelentősége a vagyoni jogviszonyokban tanúsított, de személyiséget nem érintő magatartások értékelésének, ezért az ítéltábla mellőzi az indokolásból azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a felperes magatartása volt az oka a büfé elvesztésének.

[27] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. §-a (2) bekezdésének utaló szabálya folytán a 6:540. §-ának (1) bekezdéséből következően, az elsőfokú ítéleti érveléssel szemben azonban nem a közjogi jogviszonyt teremtő közhatalom gyakorlásával, hanem a magánjogi jogviszonyt létrehozó tulajdonosi jogosultságok érvényesítésével kapcsolatban, a II. rendű alperes törvényes képviselője a II. rendű alperes felelősségét megalapozó – és ugyanezen jogszabályi rendelkezések alapján az I. rendű alperes felelőssége szempontjából figyelmen kívül hagyandó – magatartásának betudásával kapcsolatban kifejtett álláspontjával. Egyetértett azonban azzal is, hogy a polgármester által tanúsított heves és indulatos magatartások, bár a jogvita tartalmát és terjedelmét tekintve indokolatlanok voltak, azonban azok túlzó jellege sem volt alkalmas a személyiségi jogvédelem megállapításához, mert nem a felperes személye ellen irányultak, hanem a vagyoni jogviszonyokban kialakult igény érvényesítésével álltak kapcsolatban.

[28] Mindezen felül még az sem alapozhatná meg a sérelemdíj alkalmazását, amennyiben a II. rendű alperes törvényes képviselőjének magatartására visszavezethető lenne – a perben csatolt orvosi iratok tartalmával egyébként ellentétesen – a felperes egészségkárosodása. A személyiségi jogsértésekre is irányadó, mint az okozatosság feltételének elválaszthatatlan része, a Ptk. 6:521. §-ában írt előreláthatósági klauzula, amely szerint nem állapítható meg az okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre és nem is kellett előre látnia. Mint ahogy arra a Fővárosi Ítéltábla PJD2016. 2. számon közzétett I.Pf.20.194/2015/3/II. számú ítélete rámutatott: a Ptk. 6:521. § szerinti előreláthatósági követelményt – mint az oksági kapcsolat feltételét – a sérelemdíj megállapítása körében is vizsgálni kell. Márpedig a BH2021. 45 számú döntésben is kifejtett, az ítéltábla által is osztott kiterjesztő értelmezés mellett sem látható előre egy vagyoni vitában az igény érvényesítésével kapcsolatban kifejtett heves, indulatos magatartással a helyiség birtokbavétele céljából tanúsított önhatalmú tevékenység egészségkárosításra alkalmas hatása.

[29] Az alperesek állított magatartásának a személyiségi jogsértésre az előzőekben részletezett alkalmatlansága miatt nem sértett eljárási szabályokat az elsőfokú bíróság, amikor a felperes indítványa ellenére nem rendelte el a szakértői bizonyítást, mert az a sérelemdíj alkalmazhatósága feltételeinek a hiányában a Pp. 276. §-ának (5) bekezdése alapján szükségtelen volt; ezért nem volt alapos a felperesnek az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezésére irányuló kérelme.

[30] A kifejtett okok miatt az ítéltábla elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján, az előzőek szerinti pontosításokkal, helybenhagyta.

[31] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése és 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperesek másodfokú perköltségének megfizetésére. Az alperesek perköltségként a jogi képviselőjének munkadíját számították fel, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2), (5) és (6) bekezdései alapján az általános forgalmi adót is tartalmazó 50 800 forintban állapította meg, figyelemmel arra, hogy ez az összeg áll arányban a másodfokú eljárás során az ügy bonyolultságára is tekintettel kifejtett jogi képviselési tevékenységgel és a fellebbezett értékkel.

[32] Az ítéltábla a felperes részére az eljárás teljes időtartamára teljes személyes költségmentességet engedélyezett, következésképpen az első- és másodfokú eljárásban felmerült eljárási illeték az állam terhén marad a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

Debrecen, 2022. június 2.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró,
Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró